

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžk/56/2020
Identifikačné číslo spisu: 1017201274
Dátum vydania rozhodnutia: 30.06.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Erika Šobichová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1017201274.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Šobichovej a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Kataríny Benczovej v právnej veci žalobkyne: B. R. W. S. M., I. XX.XX.XXXX, J. Č. X, Z., právne zastúpená: JUDr. Gabriela Zelemová, advokátka, AK so sídlom Heydukova č. 16, 811 08 Bratislava, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo PZ v Bratislave, Špitálska 14, 812 28 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-BA-VO-18/2016-PK zo dňa 19.05.2017, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/178/2017-97 zo dňa 13.11.2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/178/2017- 97 zo dňa 13. 11. 2019 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

O d ô v o d n e n i e :

I. Administratívne konanie a konanie pred správny súdom

1. Žalovaný rozhodnutím č. KRPZ-BA-VO-18/2016-PK zo dňa 19.05.2017 potvrdil služobné hodnotenie č.: ORPZ-BAIII-VO-130-009/2014 zo dňa 16.04.2014 a podľa § 243 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. v znení neskorších predpisov odvolanie žalobkyne zamietol ako nedôvodné. Prvostupňovým rozhodnutím - služobným hodnotením č.: ORPZ-BAIII-VO-130-009/2014 zo dňa 16.04.2014, schváleným riaditeľom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave III plk. JUDr. Rudolfom Pischom dňa 05.05.2014 bola žalobkyňa podľa § 27 ods. 4 písm. d) cit. zákona vyhodnotená ako nespôsobilá vykonávať zastávanú funkciu riaditeľky vnútorného odboru okresného riaditeľstva a spôsobilá vykonávať inú, menej zodpovednú funkciu.

2. V odôvodnení predmetného rozhodnutia žalovaný okrem osobitných reakcií na každú námietku žalobkyne ako odvolateľky (tieto správny súd nepovažoval za relevantné vzhľadom na tento spor a ich charakter polemiky medzi žalobkyňou a orgánom verejnej správy) v závere konštatoval, že Krajský súd

v odôvodnení rozsudku v druhom odseku na strane 9 uvádzal, že „Taktiež v súvislosti s konštatovaním, že znalosť všeobecne záväzných právnych predpisov a interných aktov riadenia nie je na strane žalobkyne na zodpovedajúcej úrovni, v napadnutom služobnom hodnotení . absentuje zdôvodnenie, na základe akých skutkových zistení prvostupňový správny orgán dospel k takému záveru. Poukazovanie v tomto smere výlučne na disciplinárne previnenia žalobkyne, nie je podľa názoru súdu dostačujúce na takýto záver. Z uvedeného dôvodu toto konštatovanie považuje súd za všeobecné, nekonkrétne a neadresné. Nie sú teda zrejmé konkrétne okolnosti, ktoré by bolo možné preveriť a na základe ktorých dospel prvostupňový správny orgán k záveru, že žalobkyňa nedokáže zabezpečiť výkon svojich povinností v súlade s právnymi predpismi. Túto Časť napadnutého služobného hodnotenia považuje súd za nedostatočne špecifikovanú a nezdôvodnenú, a preto nepreskúmateľnú.“ Na základe právneho názoru krajského súdu uvedeného v predchádzajúcom odseku, podľa ktorého v napadnutom služobnom hodnotení absentovalo zdôvodnenie, na základe akých skutkových zistení prvostupňový správny orgán dospel k záveru, že znalosť všeobecne záväzných právnych predpisov a interných aktov riadenia nie je u odvolateľky na zodpovedajúcej úrovni, žalovaný uviedol, že v doplnenom opätovnom odvolacom konaní bolo nepochybne preukázané, že odvolateľka pri vydávaní vlastných disciplinárnych opatrení postupovala v rozpore so zákonom a to najmä nesprávnou aplikáciou právnych predpisov na zistený skutkový stav. Odvolací orgán mal tiež za to, že tieto skutočnosti boli objektívne preukázané v zrušujúcich rozhodnutiach odvolacieho orgánu. Konkrétne pochybenia odvolateľky sú uvedené v predmetných spisových materiáloch odvolacieho orgánu ORPZ-BAIII-VO-641-006/2013, ORPZ-BAIII-VO-642-007/2013 a ORPZ-BAIII-VO-Ó68- 011/2013 a sú teda konkrétne a preskúmateľné. Tak ako je to uvedené na strane 6 napadnutého služobného hodnotenia rozhodnutia odvolacieho orgánu obsahujú okrem iného právny rozbor nesprávnych úvah a postupov pri uplatňovaní právomoci odvolateľky v oblasti riadenia, organizovania a kontroly podriadených policajtov.

3. Služobné hodnotenie bolo spracované na odvolateľku ako nadriadeného policajta, na ktorého sú kladené zvýšené nároky na výkon štátnej služby. Uvedená skutočnosť je priamo uvedená aj v § 49 zákona - základné povinnosti nadriadeného. Policajt v postavení nadriadeného má tieto povinnosti uložené nad rámec ostatných základných povinností policajta ustanovených v § 48 ods. 3 zákona. Na vyhodnotenie spôsobilosti nadriadeného vykonávať svoju funkciu je nepochybne potrebné, aby nadriadený preukázal svoje spôsobilosti vo všetkých oblastiach výkonu štátnej služby. Jednou z takých oblastí je aj uplatňovanie disciplinárnej právomoci nadriadeného voči podriadeným policajtom. Táto právomoc je priamo naviazaná na plnenie povinnosti nadriadeného kontrolovať správnosť a včasnosť výkonu štátnej služby podriadených policajtov. Pri uplatňovaní disciplinárnej právomoci nadriadeným, ktorá sa v praxi spravidla prejavuje vo forme ukladania výčitiek v zmysle § 54 zákona za zistené menej závažné disciplinárne previnenia a priestupky podriadených policajtov ako aj vo forme ukladania disciplinárnych opatrení podľa § 52 ods. 1 zákona, sú zvýšené nároky kladené na nadriadeného vo vzťahu k právnemu posúdeniu konania podriadených policajtov. Správne uplatnenie disciplinárnej právomoci je teda naviazané na schopnosť nadriadeného správne vykladať obsah všeobecne záväzných právnych predpisov a interných aktov riadenia a správne ich aplikovať v nadväznosti na výkon kontrolnej činnosti.

4. Z obsahu služobného hodnotenia je zrejmé, že odvolateľka v tejto oblasti opakovaným pochybením v uplatňovaní disciplinárnej právomoci preukázala, že nejde o jednotlivý náhodný omyl (napr. procesnú chybu) ale o neschopnosť správne a zákonne vyvodiť právnu zodpovednosť za prípadné porušovanie základných povinností podriadených policajtov, či už nesprávnym aplikovaním hmotnoprávnych ustanovení zákona ako aj procesných právnych noriem upravujúcich disciplinárne konanie ako osobitnú formu konania vo veciach služobného pomeru príslušníkov Policajného zboru. Výpočtom a poukazovaním na správnosť postupu nadriadeného v iných oblastiach, napr. správnosť a včasnosť vedenie registratúry, evidovanie interných aktov riadenia a podobne nemožno v žiadnom prípade konvalidovať a vyvážiť pochybenia odvolateľky, ktorých sa dopustila v oblasti uplatňovania disciplinárnej právomoci nadriadeného a už vôbec nie vyvodiť z takéhoto výpočtu záver o spôsobilosti zastávať riadiacu funkciu. Odvolateľka v hodnotenom období preukázateľne nemala zvýšené množstvo plnenia služobných úloh (viď. počet pridelených a vybavených vecí). Neschopnosť zastávať funkciu nadriadeného bola schvaľovateľom zistená až v priebehu hodnoteného obdobia z dôvodu opakovaných

vyššie uvedených okolností, čo v konečnom dôsledku viedlo k rozhodnutiu schvaľovateľa spracovať služobné hodnotenie s uvedeným záverom. Podrobné uvedenie týchto pochybení v služobnom hodnotení tak nie je dôsledkom snahy schvaľovateľa nevyvážené posúdiť odvolateľku ako nadriadenú, ale dôsledkom snahy schvaľovateľa konkrétne zdôvodniť neschopnosť odvolateľky plniť funkciu nadriadenej pre neplnenie si úloh v oblasti disciplinárnej právomoci nadriadeného.

5. Správny súd uviedol, že inštitút služobného hodnotenia slúži ako podklad pre rozhodovanie nadriadených vo veciach služobného pomeru. Služobné hodnotenie má rozhodujúci význam pri posudzovaní odbornej spôsobilosti policajta, dodržiavania služobnej disciplíny a pracovnej aktivity a výslednosti v služobnom pomere. Pri hodnotení spĺňania kvalifikačných predpokladov pre funkciu sa posudzuje plnenie jeho jednotlivých zložiek, a to kvalifikačného predpokladu vzdelania a kvalifikačnej požiadavky policajného vzdelania. Služobné hodnotenie je inštitútom, v rámci ktorého sa posudzuje spôsobilosť príslušníka pre výkon služby. Vychádza z požiadavky, aby funkčné miesta v štátnej službe boli obsadené a úlohy zodpovedajúce určitému funkčnému miestu boli plnené príslušníkmi, ktorí majú na to najlepšie predpoklady. Pravidelnosť hodnotenia, ako aj možnosť vykonať ho kedykoľvek, ak taká potreba vyvstane, vypovedá, že sám zákon vychádza z toho, že spôsobilosť policajta nie je nemenným stavom a že statickými nie sú ani podmienky, za ktorých treba úlohy plniť. Zaradenie príslušníka do určitej funkcie takto nie je definitívou. Rozsah a charakter v hodnotiacich kritériách vypovedá, že postavenie príslušníka v organizačnej štruktúre a jeho posun v jej hierarchii aj v zmysle zníženia nie je závislé len od zistenia skutočností, nasvedčujúcich tomu, že sa pri výkone služby dopustil konania, ktoré má charakter disciplinárneho previnenia, či konania, ktoré vykazuje znaky deliktov vyššieho stupňa. Hodnotenie je zhrnutím sledovaných efektov, ktoré pri výkone služby v konkrétnom zaradení vykazoval, avšak jeho záver nie je výsledkom mechanického sčítania "plusov a mínusov" určujúcim môže a musí byť hoci len jeden nedostatok, ak v ňom ide o ukazovateľ, bez ktorého nemožno predpokladať, že príslušník na žiadúcej úrovni môže vykonávať doterajšiu funkciu alebo funkciu nižšiu, či vyššiu.

6. Žalovaný rozhodnutím č. KRPZ-BA-VO-18/2016-PK zo dňa 19.05.2017 potvrdil služobné hodnotenie č.: ORPZ-BAIII-VO-130-009/2014 zo dňa 16.04.2014, ktorým bola žalobkyňa podľa § 27 ods. 4 písm. d) zákona č. 73/1998 Z. z. vyhodnotená ako nespôsobilá vykonávať zastávanú funkciu riaditeľky vnútorného odboru okresného riaditeľstva a spôsobilá vykonávať inú, menej zodpovednú funkciu. Podľa správneho súdu funkciu riaditeľa odboru dominujú riadiace, organizátorské a kontrolné úlohy. Ich zvládnutie závisí najmä od osobnostných dispozícií, ako je tvorivosť, vynachádzavosť, iniciatívnosť, pohotovosť, vytrvalosť, dôslednosť aj schopnosť riešiť problémy, a to aj spôsobmi, pri ktorých si zachová autoritu u podriadených a nadriadených a dosiahne ciele, ktoré aj sám vytyčuje pre seba a riadený útvar. Z dôvodov uvedených v prvostupňovom rozhodnutí vyplýva, že za okolnosti svedčiace v neprospech žalobkyne boli uvádzané skutočnosti týkajúce sa štyroch disciplinárnych konaní, nedostatkoch na úsekoch plánovania služieb, no predovšetkým uplatňovanie jej disciplinárnej právomoci voči podriadeným policajtom a to v troch prípadoch.

7. Správny súd nemohol akceptovať námietku žalobkyne týkajúcu sa jej vlastných disciplinárnych konaní za uložené výčitky a za nesprávny postup pri zrušení dovolenky a určení dovolenky, kedy bola disciplinárne potrestaná disciplinárnymi rozkazmi. Všetky sú právoplatne skončené a neboli napadnuté správnu žalobou na súde. Žalobkyňa tu namietala, že rozkazy obsahovali vo výrokovej časti len určenie disciplinárneho trestu bez skutkovej podstaty konkrétneho previnenia žalobkyne, čím išlo o rozhodnutia neurčité, nezrozumiteľné. Takéto rozhodnutia o uložení disciplinárnych opatrení nepovažovala v súlade so zákonom. Považovala ich za ničotné s tým, že by pri hodnotení nemali byť štátne orgány viazané. Ak žalobkyňa považovala disciplinárne rozkazy za nezákonné, mohla podať správnu žalobu a iniciovať konanie na ich preskúmanie v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutia súdom. Tento postup však nevyužila. Tu správny súd uvádza, že jeho viazanosť inými rozhodnutiami je upravená v ust. § 131 SSP a znamená, že správny súd je v prípade existencie taxatívne vymenovaných rozhodnutí, ktoré sú relevantné pre predmet jeho konaní, povinný z týchto rozhodnutí bez ďalšieho vychádzať. Zákon vyslovene tiež ustanovuje, že rozhodnutím o priestupku a inom správnom delikte je správny súd viazaný len, ak takéto rozhodnutie nie je predmetom samotného konania. Viazanosť správneho súdu teda nastáva

priamo na základe tohto ustanovenia t. j. ex lege.

8. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 6S/202/2014-90 zo dňa 25.05.2016 o predchádzajúcej žalobe týkajúcej sa preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 18.07.2014 č.p. KRPZ BA-VO-8/2014 PK v tej istej veci, t.j. týkajúcej sa služobného hodnotenia žalobkyne č.p. ORPZ-BAIII-VO-009/2014 zo dňa 16.05.2014 rozhodol tak, že rozhodnutie žalovaného Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave o odvolaní č. KRPZ-BA-VO-8/2014PK zo dňa 18.07.2014 podľa § 250j ods. 2 písm. d OSP zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Krajský súd v uvedenom rozsudku konštatoval, že „napadnuté služobné hodnotenie nie je vypracované správne, pretože 1. spracovateľ (prvostupňový správny orgán) nepostupoval v súlade s § 233 ods. 1 Zákona, keď dôkladne neposudzoval všetky rozhodné skutočnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo neprospech hodnoteného (žalobkyne), prvostupňový správny orgán sa predovšetkým zameril na vymenovanie disciplinárnych previnení hodnoteného (žalobkyne) a len okrajovo v závere tejto časti služobného hodnotenia sa venoval hodnoteniu práce žalobkyne z hľadiska jej správnosti, rýchlosti, samostatnosti a iniciatívy. Pre objektívne posúdenie práce žalobkyne je potrebné: aby služobné hodnotenie v hodnotiacej časti obsahovalo nielen všeobecné konštatovanie pozitívnom, resp. kladnom hodnotení žalobcovej služobnej činnosti, ale aj konkrétnu zaťaženosť žalobkyne v hodnotenom období a konkrétne výsledky jej činnosti, že následne po vyhodnotení disciplinárnych previnení žalobkyne v porovnaní s jej ostatnou činnosťou je možné vysloviť záver, ktoré z opísaných skutočností majú pre objektívne hodnotenie činnosti žalobcu väčší význam. Z napadnutého rozhodnutia a z prvostupňového rozhodnutia nevyplýva porovnanie činnosti žalobkyne s predchádzajúcim obdobím, - s prihliadnutím na závažné rozdiely v predchádzajúcom služobnom hodnotení žalobkyne a v preskúmanom hodnotení považuje súd za nevyhnutné tieto riadne zdôvodniť. Ide totiž nepochybné o závažný zásah do práv žalobkyne a ako taký musí byť riadne odôvodnený.“ Ďalej „v súvislosti s konštatovaním, že znalosť všeobecne záväzných právnych predpisov a interných aktov riadenia nie je na strane žalobkyne na zodpovedajúcej úrovni, v napadnutom služobnom hodnotení absentuje zdôvodnenie, na základe akých skutkových zistení prvostupňový správny orgán dospel k takému záveru. Poukazovanie v tomto smere výlučne na disciplinárne previnenie žalobkyne nie je podľa názoru súdu postačujúce na takýto záver. Nie sú zrejmé konkrétne okolnosti, ktoré by bolo možné preveriť a na základe ktorých dospel prvostupňový správny orgán k záveru, že žalobkyňa nedokáže zabezpečiť výkon svojich povinností v súlade s právnymi predpismi.“ Túto časť napadnutého služobného hodnotenia považoval súd za nedostatočne špecifikovanú a nezdôvodnenú, a preto nepreskúmateľnú.

9. Oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstarat' si na rozhodnutie potrebné podklady. Žalobkyňa dôvodne namietala, že žalovaný sa ustanovením § 233 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. neriadil a rovnako sa dôsledne neriadil ani právnymi závermi, ktoré vyslovil Krajský súd v Bratislave v rozsudku č.k. 6S/202/2014-90 zo dňa 25.05.2016. Podľa žalovaného bolo totiž v doplnenom opätovnom odvolacom konaní preukázané, že znalosť všeobecne záväzných právnych predpisov a interných aktov riadenia nie je u žalobkyne na zodpovedajúcej úrovni, keďže bolo preukázané, že žalobkyňa pri vydávaní vlastných disciplinárnych opatrení postupovala v rozpore so zákonom, kedy tieto skutočnosti mali vyplývať zo zrušujúcich rozhodnutí odvolacieho orgánu. Tieto dôvody a pochybenia v napadnutom rozhodnutí špecifikované neboli, žalovaný pri konkrétnych pochybeniach odkázal na spisové materiály odvolacieho orgánu vo veciach č. ORPZ-BAIII-VO-641-006/2013, č. ORPZ-BAIII-VO-642-007/2013 a č. ORPZ-BAIII-VO-668-011/2013 a dôvody prvostupňového rozhodnutia na str. 6. Tu však správny súd poznamenáva, že relevantné dôvody musia byť obsiahnuté v samotnom rozhodnutí orgánu verejnej správy a tento nedostatok nie je možné konvalidovať iba odkazom na spisovú dokumentáciu. Žalovaný sa primárne zameril na vydávanie disciplinárnych opatrení žalobkyňou s konštatáciou, že pri ich vydávaní postupovala v rozpore so zákonom, najmä nesprávnou aplikáciou právnych predpisov na zistený skutkový stav. Napadnuté rozhodnutie tiež odkazuje na str. 6 služobného hodnotenia z hľadiska dôvodov, ale ani v prvostupňovom rozhodnutí nebolo možné relevantné dôvody orgánu verejnej správy dohľadať, keďže išlo o všeobecné konštatácie. Inak povedané z napadnutého rozhodnutia (ako aj z prvostupňového rozhodnutia) je možné dedukovať len to, že v troch prípadoch bolo disciplinárne opatrenie - písomné pokarhanie, ktoré vydala žalobkyňa nadradeným orgánom zrušené, čo samo o sebe

bez ďalších relevantných skutočností neumožňuje vyvodiť záver o jej nespôsobilosti vykonávať riadiacu funkciu. Žalobkyňa preto dôvodne namietala nepreskúmateľnosť rozhodnutia s tým, že tento postup a názor žalovaného považuje za nesprávny a nezákonný práve v prípade, ak ide o jej komplexné hodnotenie, resp. obecné policajta. Žalovaný teda znova nezisťoval, či v hodnotenom období žalobkyňa uplatňovala disciplinárnu právomoc aj v iných prípadoch, nevyhodnotil, koľkokrát sa tak stalo, či v tých prípadoch bolo podané odvolanie a ako rozhodol odvolací orgán, atď., - ale zaujal zásadné a závažné stanovisko na základe 3 zrušených rozhodnutí. Uvedené sa súdu javí ako účelový a arbitrárny dôvod, na základe ktorého žalovaný vyvodil záver o nespôsobilosti žalobkyne zastávať riadiacu funkciu, resp. že nedokáže zabezpečiť výkon svojich povinností v súlade s právnymi predpismi. Správny súd v danej súvislosti uvádza, že argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia správneho orgánu má byť presvedčivá tak, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým správny orgán na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne a v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu ako jedna z náležitostí riadneho rozhodnutia musí spĺňať zákonom stanovené požiadavky. Rozhodnutie správneho orgánu musí obsahovať relevantné a dostatočné dôvody, na základe ktorých bolo vydané.

10. Správny súd postupoval podľa § 191 ods. 1 písm. d) SSP, keďže v rozhodnutí žalovaného absentovali relevantné dôvody, čo spôsobilo ich nepreskúmateľnosť, preto správny súd napadnuté rozhodnutia zrušil a vrátil vec orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie. Právnym názorom, ktorý vyslovil správny súd v zrušujúcom rozsudku, je orgán verejnej správy v ďalšom konaní viazaný.

11. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 167 SSP a úspešnej žalobkyni priznal právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči neúspešnému žalovanému. O výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 175 ods. 2 SSP).

I. Kasačná sťažnosť, vyjadrenia

12. Proti predmetnému rozsudku podal sťažovateľ v pozícii žalovaného v zákonom stanovenej lehote kasačnú sťažnosť. Kasačnú sťažnosť podal žalovaný z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f/, g/, h/ a e/ SSP.

13. K dôvodu kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. f/ SSP žalovaný poukázal na absolútnu zmatečnosť rozsudku, konkrétne nesúlad odôvodnenia rozsudku s výrokovou časťou rozsudku. Krajský súd vo výrokovej časti rozsudku zrušil rozhodnutie žalovaného č. KRPZ-BA-VO-18/2016-PK zo dňa 19.05.2017 a vec vrátil orgánu verejnej správy na ďalšie konanie, teda súd zrušil iba rozhodnutie odvolacieho orgánu, ale v odôvodnení rozsudku súd zmatečne uviedol, že zrušil napadnuté rozhodnutia a vec vrátil orgánu verejnej správy prvého stupňa - bod č. 33 rozsudku. Odôvodnenie rozsudku teda nekorešponduje s výrokovou časťou rozsudku a týmto právnym názorom vysloveným správnym súdom má byť orgán verejnej správy v ďalšom konaní viazaný. Poukázal na § 191 ods. 1 písm. d/ SSP a taktiež na § 139 ods. 2 SSP, so zdôraznením, že ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy ďalej postupovať. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Krajský súd sa nedostatočne riadil zákonom, nakoľko odôvodnenie rozsudku vôbec neodôvodňuje jeho výrokovú časť. Žalovaný dal do pozornosti kasačnému súdu, že krajský súd preskúmaval zákonnosť rozhodnutí žalovaného ako rozhodnutie odvolacieho orgánu ako aj prvostupňového rozhodnutia - služobné hodnotenie č. ORPZ-BAIII-VO-130-009/2014 zo dňa 16.04.2014.

14. Z odôvodnenia rozhodnutia musí byť zrejmé, prečo správny súd rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti. Keďže rozsudok správneho súdu takéto odôvodnenie neobsahuje, nakoľko vo výroku zrušuje iba rozhodnutie odvolacieho orgánu, pričom v odôvodnení konštatuje zrušenie rozhodnutí a vec

vracia dokonca správne orgánu prvého stupňa a zároveň krajský súd právnym posúdením aj zaviazal žalovaného týmto zmätočným právnym názorom správneho súdu. V tomto smere je teda rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov čo má za následok, že nesprávnym procesným postupom súdu bolo znemožnené žalovanému, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na riadny a spravodlivý proces. V tomto smere poukázal aj na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IÚS 741/06. Z odôvodnenia rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Krajský súd nesprávne právne posúdil vec, keďže krajský súd si zrejme nesprávne vyložil a aplikoval ustanovenia právneho predpisu, čím spôsobil zmätočnosť a nepreskúmateľnosť uvedeného rozsudku.

15. K dôvodu kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 pís. g) a h) SSP. Podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (4SŽ/147/2002, 3SŽo/150/2015, 8 SA/13/2018, 3 SŽk/9/2017) je služobné hodnotenie inštitútom, v rámci ktorého sa posudzuje spôsobilosť príslušníka pre výkon služby. Vychádza z požiadavky, aby funkčné miesta v štátnej službe boli obsadené a úlohy zodpovedajúce určitému funkčnému miestu boli plnené príslušníkmi, ktorí majú na to najlepšie predpoklady. Pravidelnosť hodnotenia, ako aj možnosť vykonať ho kedykoľvek, ak taká potreba vyvstane, vypovedá, že sám zákon vychádza z toho, že spôsobilosť policajta nie je nemenným stavom a že statickými nie sú ani podmienky, za ktorých treba úlohy plniť. Zaradenie príslušníka do určitej funkcie takto nie je definitívou.

16. Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky taktiež vyplýva, že hodnotenie je zhrnutie sledovaných efektov, ktoré pri výkone služby v konkrétnom zaradení policajta vykazoval, avšak jeho záver nie je výsledkom mechanického sčítania „plusov a mínusov“. Určujúcim môže byť hoci aj len jeden nedostatok, ak v ňom ide o ukazovateľ, bez ktorého nemožno predpokladať, že príslušník na požadovanej úrovni môže vykonávať doterajšiu funkciu. (4SŽ/147/2002).

17. Podľa § 139 ods. 3 Správneho súdneho poriadku „Ak sa správny súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu“. Žalovaný sa domnieva, že krajský súd sa uvedeným zákonným ustanovením v rozsudku vôbec neriadil, keďže sa podstatným spôsobom odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe, a tento odklon ani v rozsudku nijakým spôsobom nezdôvodnil.

18. Služobné hodnotenie bolo spracované na žalobkyňu ako na nadriadeného policajta, na ktorého sú kladené zvýšené nároky na výkon štátnej služby. Inštitút služobného hodnotenia vychádza z požiadavky, aby úlohy zodpovedajúce určitému funkčnému miestu boli obsadzované príslušníkmi Policajného zboru ktorí majú k tomu najlepšie predpoklady. Základné povinnosti nadriadeného vyplývajú z ustanovenia § 49 zákona č. 73/1998, ale policajta v postavení nadriadeného má tieto povinnosti uložené nad rámec ostatných základných povinností policajta ustanovených v § 48 ods. 3 zákona č. 73/1998. K vyhodnoteniu spôsobilosti nadriadeného vykonávať svoju funkciu bolo potrebné, aby nadriadený preukázal svoju spôsobilosť vo všetkých oblastiach výkonu štátnej služby. Jednou z takých oblastí je aj uplatňovanie disciplinárnej právomoci nadriadeného voči podriadeným policajtom. Táto právomoc je priamo naviazaná na plnenie povinnosti nadriadeného kontrolovať správnosť a včasnosť výkonu štátnej služby podriadených policajtov. Disciplinárna právomoc nadriadeného je jedným z dôležitých manažérskych nástrojov, ktorá sa spravidla v praxi uplatňuje formou ukladania výčitiek v zmysle 54 zákona č. 73/1998 za zistené menej závažné disciplinárne previnenia a priestupky podriadených policajtov ako aj formou disciplinárnych opatrení podľa § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998. Aj z tohto dôvodu sú na nadriadeného kladené zvýšené nároky vo vzťahu k právnemu posúdeniu konania poriadenej policajtov. Správne uplatnenie disciplinárnej právomoci je naviazané na schopnosť nadriadeného správne vykladať obsah všeobecne záväzných právnych predpisov a interných aktov riadenia a správne ich aplikovať v nadväznosti na výkon kontrolnej činnosti.

19. Je zjavné, že žalobkyňa opakovaným pochybením v uplatňovaní disciplinárnej právomoci preukazovala, že nejde o jednotlivý náhodný omyl (napr. procesnú chybu) ale o neschopnosť správne a zákonne vyvodiť právnu zodpovednosť za prípadné porušovanie základných povinností dotknutého policajta, či už nesprávnym aplikovaním hmotnoprávných ustanovení zákona ako aj procesných právnych noriem upravujúcich disciplinárne konanie ako osobitnú formu konania vo veciach služobného

pomeru príslušníkov Policajného zboru. Žalobkyňa svoju riadiacu prácu v oblasti vlastnej disciplinárnej právomoci neovládala, o čom svedčia zrušené disciplinárne opatrenia, ktoré vydala na dotknutého policajta ako aj výsledky sťažnostného konania iniciované podriadenými policajtmi, kde bolo vyhodnotené, že všetky sťažnosti boli oprávnené s určením konkrétnych pochybení žalobkyne. Vo všetkých uvedených prípadoch bolo preukázané pochybenie žalobkyne a jej arbitrárny, ničím neodôvodnený postup. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje práve na tú skutočnosť, že žalobkyňa takýmto spôsobom postupovala práve voči podriadenému, ktorý sa sťažoval na postupy žalobkyne a jeho sťažnosti boli všetky vyhodnotené ako opodstatnené.

20. Žalobkyňa takto postupovala opakovane a to aj napriek tomu, že z rozhodnutí odvolacieho orgánu ako i zo zápisníc z prešetrenia sťažností bolo zrejmé, že takýto postup je nesprávny, z čoho jednoznačne vyplývalo, že žalobkyňa nebola schopná a ochotná reagovať na tieto zistenia a zosúladiť svoj postup s platným právnym stavom, čím v rozpore so zákonom opakovane zasiahla do práv a oprávnených záujmov podriadeného policajta.

21. Žalovaný sa snažil zjednať nápravu najskôr uložením výčitiek a až následne z dôvodu opakujúcich sa nedostatkov ukladal žalobkyňi stále prísnejšie disciplinárne opatrenia. Zo súvisiaceho spisového materiálu jednoznačne vyplýva, že ani uloženie troch výčitiek a štyroch disciplinárnych opatrení nevedlo k náprave žalobkyne, pričom schvaľovateľ videl hlavnú príčinu tohto stavu v nedostatočnej sebareflexii žalobkyne a jej neochoty akceptovať právny stav, ktorý priamo vyplýva zo všeobecne záväzných právnych predpisov a interných aktov riadenia (interných predpisov) a ktorý bol navyše deklarovaný kontrolným orgánom aj v rámci záverov z vykonanej kontroly.

22. Ani správnym orgánom doplnený výpočet, resp. poukazovanie na správnosť postupu žalobkyne ako nadriadenej v iných oblastiach, napr. správnosť a včasnosť vedenie registratúry, evidovanie interných aktov riadenia a podobne nemožno v žiadnom prípade konvalidovať a vyvážiť pochybenia žalobkyne, ktorých sa dopustila v oblasti uplatňovania disciplinárnej právomoci nadriadeného a už vôbec nie vyvodit' z takéhoto výpočtu záver o spôsobilosti zastávať riadiacu funkciu, preto žalovaný dospel k záveru, že žalobkyňa v hodnotenom období je nespôsobilá vykonávať zastávanú funkciu, avšak je spôsobilá vykonávať inú, menej zodpovednú funkciu.

23. Tento nedostatok bol pre nadriadeného žalobkyne určujúcim nakoľko išlo o nedostatok, v ktorom išlo o ukazovateľ, bez ktorého nebolo možné predpokladať, že žalobkyňa ako príslušník na požadovanej úrovni môže vykonávať doterajšiu riadiacu funkciu (4SŽ/147/2002), ale zo služobného hodnotenia jednoznačne vyplynulo, že môže vykonávať inú, menej zodpovednú funkciu. Preto aj nadriadený žalobkyne v služobnom hodnotení nekonštatoval, že žalobkyňa je nespôsobilá vykonávať akúkoľvek funkciu v štátnej službe.

24. Žalovaný v tejto súvislosti poukazuje aj na bod č. 31 rozsudku, v ktorom krajský súd cituje z rozsudku Krajského súdu v Bratislave 6S202/2014-90 zo dňa 25.05.2016, ktorým krajský súd

rozhodnutie žalovaného č.: KRPZ-BA-VO-8/2014-PK zo dňa 18.07.2014 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku, v ktorom krajský súd uviedol : „Napriek uvedenému však súd konštatuje, že napadnuté služobné hodnotenie nie je vypracované správne. Súd má za to, že spracovateľ a schvaľovateľ napadnutého služobného hodnotenia (prvostupňový správny orgán (nepostupoval v súlade s 233 ods. 1 zákona, keď dôkladne neposudzoval všetky rozhodné skutočnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo neprospech hodnoteného (žalobkyne). Každé služobné hodnotenie musí byť vyvážené a objektívne, musí v ňom byť poskytnutý objektívny pohľad na hodnotiaceho. Ako vyplýva z obsahu hodnotiacej časti napadnutého služobného hodnotenia, prvostupňový správny orgán sa predovšetkým zameril na vymenovanie disciplinárnych previnení hodnoteného (žalobkyne) a len okrajovo v závere tejto časti služobného hodnotenia sa venoval hodnoteniu práce žalobkyne z hľadiska jej správnosti, rýchlosti, samostatnosti a iniciatívy. Pre objektívne posúdenie práce žalobkyne je potrebné, aby služobné hodnotenie v hodnotiacej časti obsahovalo nielen všeobecné konštatovanie o pozitívnom, resp. kladnom hodnotení žalobcovej služobnej činnosti, ale aj konkrétnu zaťaženosť žalobkyne v hodnotenom období v porovnaní s predchádzajúcim hodnoteným obdobím a konkrétne výsledky jej činnosti. Až následne po vyhodnotení disciplinárnych previnení žalobkyne v porovnaní s jej ostatnou činnosťou je možné vyvodiť záver, ktoré z opísaných skutočností majú pre objektívne hodnotenie činnosti žalobcu väčší význam. Z napadnutého rozhodnutia a z prvostupňového rozhodnutia nevyplýva porovnanie činnosti žalobkyne s predchádzajúcim obdobím. S prihliadnutím na závažné rozdiely v predchádzajúcom služobnom hodnotení žalobkyne a v preskúmanom hodnotení, považuje súd za nevyhnutné tieto riadne zdôvodniť. Ide totiž nepochybne o závažný zásah do práv žalobkyne a ako taký musí byť riadne zdôvodnený. Táto časť napadnutého služobného hodnotenia považoval súd za nedostatočne špecifikovanú a nezdôvodnenú, a preto nepreskúmateľnú.

25. Žalovaný nehodnotil jednostranne negatívne celú činnosť žalobkyne, ale pravdivo a pozitívne charakterizoval činnosť žalobkyne na úseku spisovej služby, ochrany utajovaných písomností, prevencie a evidencie interných predpisov, teda činností, pri ktorých nie je potrebné v plnom rozsahu osobne prichádzať do styku s podriadenými policajtmi a uplatňovať riadiace princípy a právomoc.

26. Hodnotenie činnosti žalobkyne vychádza z konkrétnych závažných pochybení, nerešpektovania základných povinností nielen policajta, ale najmä povinností nadriadeného. Predovšetkým tieto závažné pochybenia, vlastné interpretácie a aplikácia všeobecne záväzných právnych predpisov a interných predpisov prenesených do vydaných rozhodnutí žalobkyne boli pre žalobcu jednoznačným obrazom o subjektívnom chápaní zmyslu a obsahu právnych noriem žalobkyňou. Sústavné porušovanie služobnej disciplíny v hodnotenom období len poukazujú na to, že nešlo o náhodný jav, ale o vedomé konanie zo strany žalobkyne.

27. Ak dôjde u policajta k negatívnym zmenám v spôsobilosti na výkon zastávanej funkcie čo i len na jednom úseku povinností vyplývajúcich z riadiacej funkcie, môže táto skutočnosť, vzhľadom na svoj charakter, ovplyvniť celkovú spôsobilosť policajta na výkon zastávanej funkcie a to i napriek tomu, že v ostatných oblastiach policajt dosahoval dobré výsledky.

28. Aj napriek argumentom žalovaného v súdnom konaní, sa žalovaný domnieva, že krajský súd úplne ignoroval vyššie uvedenú judikatúru, keďže poukazoval najprv na doplnenie služobného hodnotenia žalobkyne o kladnú, resp. pozitívnu časť hodnotenia služobnej činnosti žalobkyne, ktorú bolo potrebné doplniť o konkrétnu zaťaženosť žalobkyne v hodnotenom období v porovnaní s predchádzajúcim hodnoteným obdobím a konkrétne výsledky jej činnosti a až následne po vyhodnotení disciplinárnych previnení žalobkyne v porovnaní s jej ostatnou činnosťou je možné vyvodiť záver, ktoré z opísaných skutočností majú pre objektívne hodnotenie činnosti žalobcu väčší význam, ale po doplnení uvedených podkladov žalovaným, krajský súd poukázal na absenciu relevantných dôvodov u žalovaného.

29. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje aj na jednoznačný právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn.: 8 Sžk/13/2018 v ktorom súd uviedol, že „ Už samotné, v kontexte s opakovanými signálmi priameho nadriadeného žalobcu o nespokojnosti s jeho riadiacou prácou, o nedostatočnom kreovaní úloh a využívania jeho kompetencií voči podriadeným, odôvodňujú vyvodenie

personálnej zodpovednosti - formou negatívneho služobného hodnotenia, reflektujúc jeden nedostatok - ukazovateľ, bez ktorého nie je možné predpokladať, že nadriadený na žiadúcej úrovni môže vykonávať vykonávať doterajšiu funkciu.

30. V tejto súvislosti žalovaný opätovne poukazuje aj na nelogické závery súdu, keď v odôvodnení rozsudku súd konštatuje nesprávnosť, dokonca nepreskúmateľnosť služobného hodnotenia (bod 31 rozsudku), ale súd po preskúmaní služobného hodnotenia rozhodnutia prvostupňového orgánu a rozhodnutia odvolacieho orgánu, uvedené služobné hodnotenie ponecháva v platnosti a vo výroku rozsudku súd opätovne zrušuje iba rozhodnutie odvolacieho orgánu. Takéto rozhodnutie súdu podľa žalovaného trpí vadami, ktoré ho robia zjavne vnútorne rozpornými. Žalovaný považuje za nevyhnutné, aby účastníci konania našli v odôvodnení rozsudku presvedčivé odpovede na všetky relevantné argumenty a rozhodnutie by malo presadiť záväzné riešenie určitej právnej otázky, najmä vďaka poctivej argumentácii a presvedčivosti. Žalovaný sa z rozsudku nedozvedel, prečo súd rozhodol tak ako rozhodol, a takéto rozhodnutie podľa žalovaného nevedie k dôvere v spravodlivý výkon štátnej moci. Ak teda správny súd dospel k záveru, že služobné hodnotenie - prvostupňové rozhodnutie trpí takými vadami, ktoré nebolo možné napraviť v odvolacom konaní, bolo povinnosťou súdu takéto rozhodnutie zrušiť.

31. Žalovaný poukazuje tiež na to, že až do termínu pojednávania bol na všetkých úkonoch uvedený predseda senátu JUDr. Vlastimil Pavlíkovský, avšak v čase pojednávania ako aj v rozsudku je už senát v inom zložení a to : JUDr. Michal Dzurdzík PhD. - predseda senátu a členovia senátu : JUDr. Jeanette Hajdinová a JUDr. Vlastimil Pavlíkovský. Zo strany krajského súdu došlo teda k zmene v zložení senátu. Žalovaný nadobudol pochybnosť, že takto zložený senát v čase pojednávania, ako aj v čase rozhodovania bol zložený v čase pridelenia veci. Sudcovia senátu, ktorému bola vec pridelená boli menení bez splnenia zákonných predpokladov na vykonanie týchto zmien. Poukázal aj na nález Ústavného súdu SR I. ÚS 249/2017 z 31.8.2017. Uvedený postup bol v rozpore so zásadami pridelenia veci sudcom podľa vopred daných pravidiel určených v rozvrhu práce (§ 51a ods. 3 zák. č. 757/2004 Z.z.).

32. Vzhľadom na uvedené navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

33. Ku kasačnej sťažnosti podala písomné vyjadrenie žalobkyňa, k sťažnostnému bodu 1/ uviedla, že v danom prípade z odôvodnenia v bode č. 33 rozsudku je zrejmé, že je chyba v jednom slove a to slove prvého, pričom malo byť uvedené druhého. Táto chyba je odstrániteľnou ako zrejmá nesprávnosť, je to len chyba v odôvodnení, pričom ale v ďalších častiach odôvodnenia krajský súd poukazoval aj na zásadné nesprávnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa, čím mohlo dôjsť k tejto zrejmej nesprávnosti. Podľa názoru žalobkyne chyba v odôvodnení rozsudku na ktorú žalovaný poukázal a z ktorej vyvodil porušenie práva na spravodlivý proces je podľa názoru žalobkyne zrejmá nesprávnosť ktorej sa krajský súd dopustil pri jeho písomnom vyhotovení rozsudku v jeho odôvodnení. Poukázala aj na § 224 CSP, podľa ktorého bolo možné vydať opravné uznesenia. Ďalej uviedla, že postupom podľa § 224 CSP nie je možné opraviť právne posúdenie veci súdom, nakoľko sa nejedná o inú zrejmu nesprávnosť. V danej veci namietaná chyba v odôvodnení rozsudku nie je chybou právneho posúdenia veci. Právne posúdenie v tejto veci je jednoznačné v tom, že rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého aj druhého stupňa je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a tiež pre nedostatok dôvodov, ale aj pre nedodržanie už zaujatého právneho názoru krajským súdom v predchádzajúcom rozsudku. Takže zostáva len otázkou, či sa zrušilo okrem zrušenia rozhodnutia orgánu verejnej správy druhého stupňa aj rozhodnutie prvého stupňa, čo žalobkyňa v žalobe tiež žiadala.

34. Pokiaľ ide o ďalší sťažnostný dôvod a to odklon od ustálenej rozhodovacej praxe, žalobkyňa je toho názoru, že takýto dôvod kasačnej sťažnosti nie je vymedzený dostatočne, pretože nie je možné zistiť, v

čom krajský súd mal úplne ignorovať spisovými značkami žalovaným uvedenú judikatúru, a tým sa odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. Nepoukázal na žiadnu skutkovú podobnosť medzi skutkovým stavom v danej veci a skutkovým stavom v rozhodnutiach, ktoré označil ako judikáty súvisiace s vecou. Uviedla, že krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného pre absentujúce relevantné odôvodnenie čo spôsobilo jeho nezrozumiteľnosť a teda nepreskúmateľnosť celého rozhodnutia žalovaného a preto krajský súd ešte nezaujal konečný právny názor k služobnému hodnoteniu - k meritu veci. Žalobkyňa poukázala aj princíp legitímnych očakávaní, pre použitie mimoriadnych opravných prostriedkov platí, že sú prípustné iba vo výnimočných prípadoch. Princíp právnej istoty vyjadruje požiadavku na jasnosť, určitosť a stálosť rozhodnutí orgánov verejnej moci ako aj požiadavku na ich presadzovanie zákonom ustanoveným spôsobom v primeranom čase. Žalobkyňa bola toho názoru, že krajský súd neporušil zákon, keď rozhodnutia žalovaného zrušil a vec vrátil orgánu verejnej správy na ďalšie konanie. Zdôraznila najmä to, že nebol rešpektovaný predchádzajúci právny názor v rozsudku krajského súdu č.k. 6S/202/2014 v ktorom krajský súd zaujal právny názor.

35. K sťažnostnému bodu 3/ žalobkyňa uviedla, že podľa názoru Ústavného súdu ak súd rozhoduje v senáte zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte - IV ÚS/116/2011. Ak žalovaný mal k zloženiu senátu konajúceho v predmetnej veci nejaké námietky, tak ich mal namietať na začiatku pojednávania. Prípadnú zaujatosť mohol žalovaný namietať aj v podobe vznesenia námietky zaujatosti, to sa však nestalo. Podľa názoru žalobkyne v predmetnej veci nerozhodoval vylúčený sudca a vo veci rozhodoval správne obsadený krajský súd. V predmetnej veci je zrejmé, že od pridelenia veci senátu 2S, tento senát pôsobil v tom istom zložení. Teda vo veci konal správne obsadený súd. Vzhľadom na uvedené žiadal kasačnú sťažnosť zamietnuť ako nedôvodnú a žiadal priznať náhradu trov konania.

II. Konanie pred kasačným súdom, právne názory

36. Senát Najvyššieho súdu SR konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 SSP) a že ide o rozsudok proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná, jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30. júna 2021 (§ 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

37. Podľa § 440 ods. 1 písm. f/ SSP kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces

38. Podľa § 454 SSP na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

39. Podľa § 137 ods. 1 až 4 SSP na rozsudku sa uznáša senát nadpolovičnou väčšinou hlasov na neverejnej porade, pri ktorej okrem členov senátu a zapisovateľa nesmie byť nikto prítomný.

(2) Rozsudok správny súd vyhlasuje vždy verejne a v mene Slovenskej republiky. Pritom uvedie výrok rozsudku spolu s odôvodnením a poučením o opravnom prostriedku.

(3) Rozsudok sa vyhlasuje ústne, ak prebehlo vo veci pojednávanie a pri vyhlasovaní je prítomný aspoň jeden účastník konania, osoba zúčastnená na konaní alebo verejnosť. Ak sú pri vyhlasovaní rozsudku prítomní iba sudcovia a zapisovateľ, rozsudok správny súd vyhlási vyvesením skráteného písomného vyhotovenia bez odôvodnenia na úradnej tabuli súdu po dobu 14 dní; deň vyhlásenia sa poznamená na písomnom vyhotovení.

(4) Vo veciach, v ktorých správny súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej piatich dní pred jeho vyhlásením.

40. Podľa § 139 ods. 1 a 2 SSP (1) V písomnom vyhotovení rozsudku sa po slovách "V mene Slovenskej republiky" uvedie označenie správneho súdu, mená a priezviská sudcov rozhodujúcich vo veci, presné označenie účastníkov konania a ich zástupcov, účasť prokurátora, označenie prejednávanej veci, znenie výroku, odôvodnenie, poučenie o prípustnosti kasačnej sťažnosti, o lehote na podanie kasačnej sťažnosti, o náležitostiach kasačnej sťažnosti, o povinnom zastúpení advokátom v kasačnom konaní alebo o neprípustnosti opravného prostriedku, deň a miesto vyhlásenia.

(2) V odôvodnení rozsudku uvedie správny súd stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy vo veci ďalej postupovať. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

41. Predmetom kasačnej sťažnosti v predmetnej veci bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave, ktorým rozsudkom krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného - Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave č. KRPZ-BA-VO-18/2016-PK zo dňa 19.5.2017 a vec vrátil orgánu verejnej správy na ďalšie konanie.

42. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal a uvádzal kasačné dôvody s poukazom na § 440 ods. 1 písm. e/, f/, g/ a h/ SSP.

43. Pokiaľ ide o kasačnú námietku žalovaného s poukazom na ustanovenie § 440 ods. 1 písm. e/ SSP (vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený senát), kasačný súd túto vyhodnotil ako nedôvodnú. Kasačný súd vyhodnotil, že vo veci rozhodoval zákonne obsadený senát. Nebolo sporné, že vec napadla na Krajský súd v Bratislave dňa 24.07.2017 do senátu 2S v zložení senátu - predseda senátu JUDr. Vlastimil Pavlíkovský, členovia senátu JUDr. Michal Dzurdzík, PhD., a JUDr. Jeanette Hajdinová. V predmetnej veci bol vyhlásený rozsudok na pojednávaní dňa 13.11.2019 v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Michal Dzurdzík, PhD. a členovia senátu JUDr. Vlastimil Pavlíkovský a JUDr. Jeanette Hajdinová.

44. Kasačný súd poukazuje na to, že podľa § 3 ods. 3 veta druhá zákona č. 757/2004 Z.z. ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Zloženie uvedeného senátu do dňa vyhlásenia rozsudku nebolo zmenené. Senát bol v zložení sudcov JUDr. Vladimír Pavlíkovský, JUDr. Jeanette Hajdinová, JUDr. Michal Dzurdzík, PhD.. Pokiaľ členovia senátu JUDr. Jeanette Hajdinová a JUDr. Michal Dzurdzík, PhD. boli vymenovaní do funkcie predsedu senátu, čo vyplynulo z rozvrhu práce na rok 2019 a to z jeho dodatku č. 9, uvedené predstavuje v zmysle § 15 ods. 1 Zákona č.385/2000 Z.z. ustanovenie do vyššej sudcovskej funkcie a nie zmenu v zložení senátu. Z uvedeného vyplynulo tiež že JUDr. Pavlíkovský ako riadiaci predseda senátu, ktorý riadi a organizuje činnosť senátu určil JUDr. Dzurdzík ako sudcu spravodajcu, tento po vymenovaní do funkcie predsedu senátu mal v zmysle § 16 ods. 2 veta druhá zákona č. 757/2004 Z.z. právo predsedieť senátu v tejto veci, ktorá mu takto bola pridelená ako sudcovi spravodajcovi. Z týchto dôvodov uvedenú kasačnú námietku vyhodnotil kasačný súd ako nedôvodnú.

45. Vo vzťahu ku kasačnej námietke z dôvodu § 440 ods. 1 písm. f) SSP kasačný súd udáva : Zmätočnosť podľa § 440 ods. 1 písm. f) - krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento dôvod zmätočnosti nahradil pôvodný dôvod zrušenia rozhodnutia podľa § 221 ods. 1 písm. f) a dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) OSP „účastníkovi konania sa

postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom“. Z dôvodovej správy k ustanoveniu § 440 SSP vyplýva, že doterajší pojem „právo na spravodlivý proces“ nahradil doterajší pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“, keďže obsahové znaky pojmu „právo na spravodlivý proces“ vyplývajú z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva i Ústavného súdu Slovenskej republiky a v zmysle tohto pojmu musí konanie ako celok vykazovať znaky spravodlivosti; nestačí jedna izolovaná vada na uplatnenie kasačnej sťažnosti a naopak, ak konanie ako celok znaky spravodlivosti nevykazuje, bude kasačná sťažnosť v zmysle § 439 ods. 1 prípustná vždy. Na procesné vady nenamietané sťažovateľom, ktoré nemali za následok porušenie práva na spravodlivý proces, nebude potrebné prihliadať. Pri posudzovaní nesprávneho procesného postupu, ktorý spočíva v tom, že účastníkovi konania bolo znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné práva, bude nevyhnutné posudzovať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv bude potrebné hodnotiť v kontexte celého správneho súdneho konania, v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy krajského súdu a možnosti účastníka konania namietat alebo zvrátiť jeho nesprávny postup.

46. Základný rámec práva na spravodlivé súdne konanie (práva na spravodlivý proces - right to fair trial), aplikovateľný pre správne súdne konanie (rovnako ako pre civilné konanie), je obsiahnutý v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení jeho protokolov, ktorý bol uverejnený oznámením Federálneho ministerstva zahraničných vecí pod č. 209/1992 Zb. , s účinnosťou od 18. marca 1992. Toto právo je podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky implikované aj v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

47. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (k tomu náleží Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 71/97), a preto nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (k tomu uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 195/07). Z tohto právneho názoru možno vyvodit', že právo na spravodlivý proces sa nezaručuje iba čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ale že je implikované aj v siedmom oddieli Druhej hlavy Ústavy SR. 866 Ústavný súd SR pri svojej rozhodovacej činnosti konštantne zohľadňuje a vychádza z relevantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) aplikovateľnej na prerokúvané veci.

48. Jednotlivé čiastkové práva, ktoré tvoria obsah práva na spravodlivý proces, je možné vyvodit' predovšetkým z rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva. Patrí sem najmä právo na prístup k súdu, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na verejnosť konania a rozhodnutia, právo na rozhodnutie v primeranej lehote a právo na spravodlivé prejednanie veci. V rámci posledného spomínaného práva je možné zdôrazniť princíp rovnosti účastníkov konania, princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania a právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Aj podľa judikatúry Ústavného súdu SR je obsah základného práva na spravodlivý proces pomerne zložito štruktúrovaný a patrí do neho viacero samostatných subjektívnych práv a princípov, ktoré sú buď konkrétne (verejnosť konania, konanie bez zbytočných prieťahov, právo na nezávislý a nestranný súd), alebo v zásade abstraktné (riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, predvídateľnosť rozhodnutia, zákaz svojvoľného postupu súdu a ďalšie).

49. Právo na spravodlivý proces sa vymedzuje ako procesné právo. Otázke účelu a zneužitia tohto práva sa venuje J. Drgonec,⁸⁶⁸ ktorý uvádza, že bez existencie hmotného práva sa s primeranou mierou zdravého rozumu nemožno domáhať základného práva na súdnu ochranu. J. Drgonec v tejto súvislosti uvádza, že v právnej praxi je veľmi rozšíreným javom také uplatňovanie základného práva na súdnu ochranu, keď účastník konania bez hmotného práva sa domáha procesného práva, aby mohol naďalej svojvoľne porušovať hmotné práva účastníka konania, s ktorým je v spore. Rozlíšenie medzi uplatnením základného práva na súdnu ochranu a medzi zneužitím základného práva na súdnu ochranu je hodnotiacim kritériom, ktoré treba podriadiť všetkým ostatným hodnotiacim kritériám, „vyňať pred zátvorku“. Preto je podľa J. Drgonca nevyhnutné zaoberať sa vždy účelom základného práva na súdnu ochranu. Právo na súdnu ochranu podľa právnych záverov ústavného súdu vyjadrených vo viacerých jeho rozhodnutiach treba vnímať „ako výsledkové“, t. j. právo, ktorému musí zodpovedať proces ako celok, teda nie čiastkové rozhodnutia predchádzajúce konečnému rozhodnutiu (uznesenia Ústavného

súdu SR, sp. zn. III. ÚS 33/04 , sp. zn. IV. ÚS 163/05 , sp. zn. II. ÚS 307/06 či sp. zn. II. ÚS 155/08).

50. Obsah práva na súdnu a inú právnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Každé konanie súdu alebo iného orgánu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu alebo inú právnu ochranu.

51. Do práva na spravodlivý súdny proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

52. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup správneho (krajského) súdu, ktorým sa znemožnila účastníkovi konania realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jeho práv a záujmov v tom-ktorom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý súdny proces. V tomto zmysle sa pod postupom správneho (krajského) súdu myslí nielen činnosť senátu a sudcu (súd v užšom zmysle), ale aj činnosť ktoréhokoľvek článku na správnom súde, napríklad kancelária súdu⁸⁷⁰ (súd v širšom slova zmysle), pokiaľ sa jeho vadný postup prejaví v nesprávnom rozhodnutí krajského súdu tak, že kasačný súd nesprávnym postupom vyhodnotí ako porušenie práva na spravodlivý proces. Ak však krajský súd síce nepostupoval správne, ale v dôsledku tohto nesprávneho postupu nedošlo k takej intenzite zásahu, že ho nemožno hodnotiť ako porušenie práva na spravodlivý proces, nie je namieste, aby došlo k naplneniu predpokladov pre tento dôvod zmätočnosti.

53. Pri posudzovaní práva na spravodlivý proces je potrebné zohľadniť aj možnosť účastníka korigovať nesprávny postup súdu. Aj v prípade posudzovania „odňatia možnosti konať pred súdom“ podľa 221 ods. 1 písm. f) a § 237 písm. f) OSP súd zohľadňoval procesnú zodpovednosť účastníkov konania. Podľa vtedajšej judikatúry „dôvodom dovolania nemôže byť akékoľvek odňatie možnosti konať pred súdom“ a súdna prax preto zaujala k tejto otázke zuzujúci výklad, v zmysle ktorého „podmienka prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) OSP nie je splnená v prípade, že sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom pre časť konania do takej miery, že účastník následne mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania napr. tým, že mohol podať proti rozsudku, ktorý mu bol riadne doručený, odvolanie“. Zákon síce hovorí o znemožnení realizácie procesných práv účastníkovi konania, je potrebné pripustiť aj taký výklad, že tento dôvod kasačnej sťažnosti sa môže uplatniť aj vo vzťahu k jeho zákonnému zástupcovi, resp. opatrovníkovi ustanovenému krajským súdom podľa § 36 SSP alebo zástupcovi na základe splnomocnenia, ako aj vo vzťahu k iným subjektom správneho súdneho konania (ďalší účastník konania, osoba zúčastnená na konaní podľa § 41 ods. 2, generálny prokurátor podľa § 47 ods. 2 a zainteresovaná verejnosť, t. j. na subjekty, ktorým svedčí oprávnenie podať kasačnú sťažnosť, vrátane opomenutého sťažovateľa). Avšak nie každé znemožnenie realizácie procesných práv napr. u zástupcu účastníka bude dôvodom kasačnej sťažnosti. Nebude ním napr. vtedy, ak účastník prítomný na pojednávaní súhlasil s tým, aby súd pojednával aj napriek tomu, že jeho zástupca zvolený pre celé konanie nebol na pojednávanie predvolaný. Tento príklad sa však zrejme nemôže vzťahovať na prípady povinného zastúpenia advokátom.

54. Podľa novej právnej úpravy § 440 ods. 1 písm. f) SSP, ako aj s ohľadom na skutočnosť, že tzv. inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ako dôvod opravného prostriedku Správny súdny poriadok neupravuje, je v kasačnom konaní na rozdiel od konania

dovolacieho možné uplatniť námietku nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nedostatok odôvodnenia rozhodnutia ako dôvod kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP, t. j. z dôvodu, že krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento dôvod kasačnej sťažnosti je však potrebné dostatočne konkrétne špecifikovať osobitne v tom smere, že písomné vyhotovenie rozhodnutia krajského súdu neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre jeho rozhodnutie, teda tak, ako to uvádza stanovisko R 2/2016 vo svojej druhej vete. Podľa nášho názoru treba vychádzať aj z rozdielneho charakteru a účelu kasačnej sťažnosti a dovolania ako mimoriadnych opravných prostriedkov, ako aj zo zákonnej povinnosti všeobecných súdov (teda aj správnych súdov) náležite a presvedčivo odôvodniť ich rozhodnutia, ktorá je dôležitou súčasťou základného práva na súdnu ochranu a základného práva na spravodlivý proces (k tomu pozri napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 299/04 , sp. zn. II. ÚS 78/05 , sp. zn. III. ÚS 770/2016 či sp. zn. III. ÚS 825/2016). Pre úplnosť poukazujeme aj na zákonnú úpravu § 103 ods. 1 písm. d) SŘS, podľa ktorého je osobitným dôvodom kasačnej sťažnosti „nepreskúmateľnosti spočívajúcej v nesrozumiteľnosti alebo nedostatku dôvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé“, pričom Najvyšší správny súd ČR (na rozdiel od Najvyššieho súdu SR) na tieto pochybenia dokonca prihliada z úradnej povinnosti, aj keď ich sťažovateľ v kasačnej sťažnosti nenamieta (§ 109 ods. 4 SŘS).

55. Žalovaný v kasačnej sťažnosti namieta s poukazom na § 440 ods. 1 pís.f) SSP nesúlad resp. zmätočnosť napadnutého rozsudku a to jeho odôvodnenia vo vzťahu k výrokovej časti rozsudku. Z výrokovej časti napadnutého rozsudku je zrejmé, že správny súd zrušil rozhodnutie žalovaného č. KRPZ-BA-VO-18/2016-PK zo dňa 19.05.2017 a vec vrátil orgánu verejnej správy na ďalšie konanie. V bode 33/ odôvodnenia napadnutého rozsudku je uvedené : „keďže v rozhodnutí žalovaného absentovali relevantné dôvody, čo spôsobilo ich nepreskúmateľnosť, preto správny súd postupoval podľa § 191 ods. 1 písm. d/ SSP a napadnuté rozhodnutia zrušil a vec vrátil orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie. Právnym názorom, ktorý vyslovil správny súd v zrušujúcom rozsudku je orgán verejnej správy v ďalšom konaní viazaný.

56. Ak správny súd zrušuje rozhodnutie alebo opatrenie orgánu verejnej správy a vec vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, musí odôvodnenie zrušujúceho rozsudku obsahovať nielen jasné uvedenie dôvodov, ktoré správny súd viedli k zrušeniu napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia. Súčasťou odôvodnenia musí byť aj inštruktážny pokyn správneho súdu adresovaný orgánu verejnej správy o tom, ako má tento orgán po zrušení rozhodnutia alebo opatrenia v ďalšom konaní ďalej postupovať (§ 139 ods. 2 veta druhá). Rovnako správny súd vyjadrí aj svoj právny názor, ktorý zaväzuje orgán verejnej správy pri jeho ďalšom rozhodovaní (§ 5 ods. 10 a § 191 ods. 6).

57. V ustanovení § 191 ods. 3 SSP je upravené oprávnenie správneho súdu v závislosti od okolností prípadu zrušiť aj rozhodnutie alebo opatrenie orgánu verejnej správy nižšieho stupňa, resp. podkladové rozhodnutie alebo opatrenie. Predpokladom takéhoto rozhodovania je však vždy príslušný návrh žalobcu. Správny súd tak už nemôže rozhodnúť o zrušení rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa na základe vlastnej úvahy podľa okolností prípadu, ako to bolo za predchádzajúcej právnej úpravy (§ 250j ods. 2 a ods. 3 OSP).

58. Rozhodnutie správneho súdu o skôr vydanom rozhodnutí alebo opatrení (§ 27 ods. 1), alebo o rozhodnutí, alebo opatrení orgánu verejnej správy prvého stupňa bude závislé od rozhodnutia správneho súdu o správnej žalobe. Ak správny súd správnu žalobu zamietne, bude sa to vzťahovať aj na skôr vydané rozhodnutie alebo opatrenie a rovnako aj na rozhodnutie alebo opatrenie orgánu verejnej správy prvého stupňa. Na strane druhej, ak správny súd naopak rozhodne o zrušení (primárne) žalovaného rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy, nebude to automaticky znamenať aj zrušenie skôr vydaného rozhodnutia alebo opatrenia, respektíve rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy prvého stupňa. O nich totiž správny súd rozhodne v zmysle uvádzacej vety § 191 ods. 3 „v závislosti od okolností“, teda podľa špecifik konkrétnej veci. Ak pritom správny súd nezistí dôvod na ich zrušenie pri súčasnom zrušení žalobou (primárne) napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej,

nerozhodne o tom vo výroku zamietnutím správnej žaloby v tejto časti žalobného návrhu, ale svoj postoj vysvetlí len v odôvodnení rozsudku. Takýto navonok plne kasačný rozsudok sa naďalej bude pritom vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania považovať za plný úspech žalobcu (§ 167 ods. 1). Voči nezrušeniu skôr vydaného rozhodnutia alebo opatrenia, respektíve rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy prvého stupňa obsiahnutom len v odôvodnení rozsudku preto ani nebude prípustné podanie kasačnej sťažnosti v zmysle § 439 ods. 3 písm. c). Iný výklad by v podstate pripustil samostatnú preskúmateľnosť rozhodnutí alebo opatrení orgánov verejnej správy, ktoré sú zo súdneho prieskumu vylúčené [k tomu pozri tiež výklad k § 7 písm. a) a k § 27 ods. 1].

59. Podľa okolností správny súd po zrušení napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia vráti vec na ďalšie konanie (§ 191 ods. 4). V zásade sa vec bude vracieť na ďalšie konanie žalovanému, ak však správny súd zrušil aj rozhodnutie alebo opatrenie orgánu verejnej správy nižšieho stupňa, možno vrátiť vec tomuto orgánu. Hoci Správny súdny poriadok pri zrušení rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy nižšieho stupňa pripúšťa vrátenie veci na konanie aj tomu orgánu, nemožno opomenúť, že orgán verejnej správy nižšieho stupňa nebol účastníkom správneho súdneho konania, a preto musí byť vec de facto („technicky“) vrátená v prvom rade žalovanému, ktorý následne vec iba postúpi orgánu verejnej správy nižšieho stupňa s pripojením zrušujúceho rozsudku. Ak správny súd zrušil aj podkladové rozhodnutie alebo opatrenie, vráti vec na ďalšie konanie žalovanému a tiež aj tomu orgánu verejnej správy, ktorý podkladové rozhodnutie alebo opatrenie vydal. O vrátení veci na ďalšie konanie môže správny súd rozhodnúť aj bez návrhu.

60. Vrátenie veci na ďalšie konanie bude vždy závislé od okolností konkrétneho prípadu. Takýto postup nebude namieste napr. pri zrušení rozhodnutia, ktoré bolo vydané neoprávneným orgánom. Správny súdny poriadok v ustanovení § 191 pre tento zrušujúci dôvod už neupravuje aj oprávnenie správneho súdu zastaviť konanie (na rozdiel od § 250j ods. 3 veta druhá OSP). Zrušenie rozhodnutia (opatrenia) je v súlade s § 191 ods. 4 možné aj bez zastavenia konania (ako aj bez vrátenia veci orgánu verejnej správy na ďalšie konanie) - tzv. s bodkou. Správne súdne konanie (ale v podstate aj konanie administratívne) sa tak končí samotným zrušením nulitého rozhodnutia.

61. Kasačný súd vzhľadom na dôvodnú kasačnú námietku žalovaného o nesúlade výrokovej časti napadnutého rozsudku oproti jeho odôvodneniu v bode 33/, čo spôsobuje zmatečnosť resp. nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku. Kasačný súd poukazuje na to, že z rozsudku správneho súdu by mal vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Už uvedená vada spôsobuje absolútnu nepreskúmateľnosť rozsudku krajského súdu a uznanie kasačnej námietky žalovaného, že postupom krajského súdu resp. nesprávnym procesným postupom krajského súdu z uvedeného dôvodu bolo znemožnené žalovanému aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f SSP). Kasačný súd uvedené pochybenie nevyhodnotil ako inú zrejmu nesprávnosť, ktorú by bolo možné opraviť cez ust. § 143 SSP.

62. Kasačný súd poukazuje v tejto veci na to, že v predmetnej veci už raz Krajský súd v Bratislave rozhodnutie žalovaného č.KRPZ-BA-VO-8/2014-PK zo dňa 18.07.2014 zrušil a to v konaní pod spisovou značkou 6S/202/2014, pričom je potrebné sa zamerať aj na toto zrušujúce rozhodnutie správneho súdu. Je tiež potrebné vytknúť krajskému súdu tú skutočnosť, že pokiaľ sám zrušuje rozhodnutie žalovaného (alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy) s poukazom na nepreskúmateľnosť resp. nedostatok dôvodov pri aplikácii § 191 ods. 1 písm. d/ SSP je potrebné, aby tieto chyby resp. vady, ktoré spôsobujú zmatečnosť a nepreskúmateľnosť rozsudku nerealizoval sám. Preto z týchto dôvodov, keďže odôvodnenie rozsudku v bode 33/ nekorešponduje s jeho výrokovou časťou rozsudku, kasačnému súdu nezostávalo inak ako rozsudok krajského súdu zrušiť, pri aplikácii § 462 ods. 1 SSP a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

63. Podľa § 469 SSP ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia a vráteniu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, krajský súd aj orgán verejnej správy sú viazaní právnym názorom kasačného súdu. V

predmetnej veci správny súd v novom rozhodnutí zosúladí výrokovú časť rozsudku s jeho odôvodnením tak, aby táto výroková časť rozsudku nepôsobila zmätočne a bola súladná s dôvodmi rozsudku. Jasne uvedie či ruší len rozhodnutie žalovaného ako odvolacieho orgánu verejnej správy, alebo aj rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa za použitia ust. § 191 ods. 3 a 4 SSP.

64. S poukazom na § 467 ods. 3 SSP ak kasačný súd zruší rozhodnutie krajského súdu a vec mu vráti na ďalšie konanie, krajský súd rozhodne aj o nároku na náhradu trov kasačného konania.

65. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti predmetnému rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.